

ל ד מ ו ת ו

נתפזרנו כולנו, אותם ילדים וילדות שגדלנו יחד, בקבוצה של למעלה מ-
20 ילד מגיל ינקות ועד שהפכנו לבוגרים, המחפשים איש איש דרכו לעצמו.
שנים כבר עברו מאז היינו יחד, וכל אחד שקוע זה כבר בעניניו שלו
בעיסוקו הוא ובנופו הנפרד.

ובחתך, בזעזוע של אסון, נגלות לפתע תמונות משותפות של ילדות מלפני
בי"ח"ט, של בית-הילדים וחברת-הילדים ועד לפעילות של לימודים וחטיבה,
ובכולן - כולנו יחד, וקשה לתפוס ולעכל שדמותו של מנחם, כילדון
שמנמן המתגלגל על ענפי העצים, שותף לסחיבות של קומזיץ, לאירגון
"פשעים" זוטרים של ילדות, לטיולי קטיף פרחים לאורך מטילת הרכבת
ורחצה בירדן, ובמאוחר - דמות רחבת כתפים, חסונה ובולטת כל-כך, ש-
תרמיל של לימודים שמוט לצידה וסנדוויץ של רגע אחרון בידיה, שועט
עם כולנו לאוטובוס של בית-ירח - קשה לתפוס שדמות זו תישאר לתמיד
רק בעבר, ללא עתיד והמשך.

מוכשר היה מנחם באופן בלתי מצוי. לא שמר כשרונו לעצמו, תמיד נחלץ לעזור לחלש ממנו ועוד זכורות שעות ארוכות, בהן ניסח לגלות לפנינו, בנות כיתה, פשר סודות המתמטיקה, והמשיך לעודד גם נוכח קיר אשום ויאוש של חוסר תפיסה.

מומחה היה גם באירגון החבריה סביבו למעשים של פחזות ושובבות יל-דות, ואחר-כך - מפעיל ודוחף לפעולות של חברה בוגרת בחטיבה ובחברת-הילדים.

... התמונות תיורתנח שלמות ללא פגם, נמשיך להתרוצץ בן כולנו, מ-ציקים ושוחקים זה עם זה לסירוגין וברגעים של ייחוד - חולמים ומ-שתאים, מה תהא צורתו של עתיד המחכה לנו.

אך בימים של חול, למרות ריחוקנו, זה כבר, זה מזו, האם נוכל להת-רגל אי פעם למחשבה שמנחם איננו, שחיינו נקטעו בנטלות שבהם ולתמיד נזדקק רק לספורי-עבר כדי לשהות במחיצתו שנית?

תלמה דובי-לופט.

ראש הנקרה.